

H.A.J. Dortants
Eygelshovenerweg 25
6374 KB LANDGRAAF NL
Tel. 045-315315

BULLETIN

Oudheidkundig Cultuurhisto-
risch Genootschap Landgraaf

September 1986

2de Jaargang

Van de redactie.

Vakantie? Wie spreekt er nog over vakantie. Dat is al lang geleden hé?

Het heeft dit jaar bij mij lang geduurd voordat ik over de naweeën daarvan heen was.

Het wilde maar niet vlotten.

De schuld heeft het weer gekregen. Daar was niet in te werken.

Maar nu ik dit schrijf zitten we in de laatste dagen van augustus en nu kreeg ik zin om in de tuin te werken. Eerst was de grond te hard en nu is het te nat. Dan maar binnen blijven en typen. Dan kan het Bulletin op tijd de deur uit en kunnen diegene die zich hebben opgegeven om mee naar Alden Biesen te gaan in dit nummer lezen hoe het dhr. van Dijkstra ver- gaan is in Alden Biesen.

Hij vertelde dat het prachtig was en hij gaat weer met ons mee.

Het Jaarboek 1986 had ook last van het weer maar het gaat momenteel wat beter.

Het is opvallend dat dit jaar nog niet elk lid een exemplaar heeft. Het vorig jaar was dit anders.

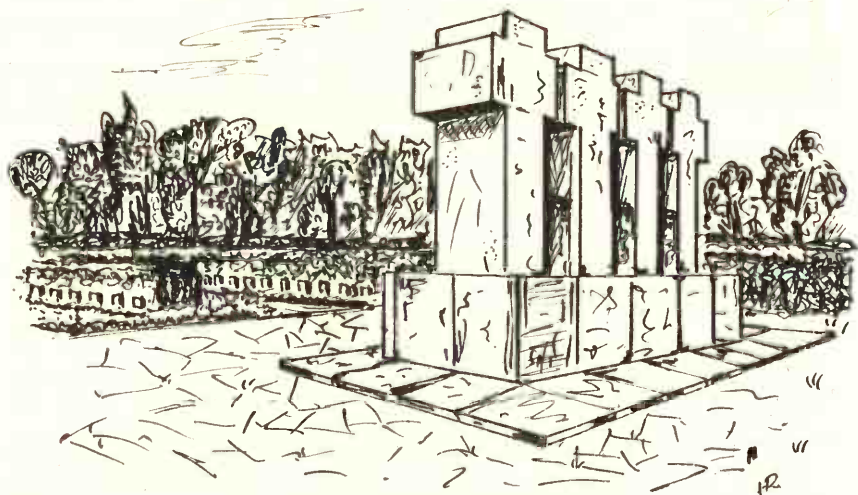
Met "onze" kruisweg gaat het ook de goede richting in. In het volgende Bulletin hoop ik daar meer van te kunnen vertellen.

In dit nummer moet U maar niet zoeken naar de gebruikelijke berichten over onze sectie's.

Het was vakantie. (Lang geleden)

EXTRA BERICHT.

Er kunnen zich nog enige personen opgeven voor deelname aan de excursie naar ALDEN BIESEN.

DE VIER KRUISEN VAN ALSDORP.

Wisten we door het kruis van Yanetta in ons vorig bulletin een mijnramp onder de aandacht te brengen, het Limburgs Dagblad deed dit op zaterdag 2 augustus 1986 aan de vooravond van de 30 jaar herdenking met daarbij een opsomming van een tiental mijnrampen, her en der in steenkoolgebieden, te vermelden. Het verwonderde echter dat een in de buurt getroffen mijnramp welke velen zich nog wel zullen herinneren hierbij niet werd genoemd, zodat het kruis van Yanetta een vervolg heeft in het kruis der achtergeblevene, temeer eerst in de dertiger jaren de arbeidsorganisaties bezig waren met het verwerven van medezeggenschap en aanvaardbare verhoudingen in arbeid en veiligheid. Mede hierdoor werd onder de arbeiders in de industrie gebieden de kreet gepropageerd als; "Geef het recht aan de doden" evenals; "Verenigen en blijf verbonden", hetgeen bij veel directies evenals geestelijkheid niet in dank werd aangenomen omrede de mogelijke invloed van het z.g. "rode gevaar". Dat zich trots deze inspraak en medewerking van overheid en mijndirectie's op het gebied van veiligheid en beveiligingen alle toezeggingen en medewerkingen werden toegepast of voorgeschreven, bleef het niet uit dat zich trots alle maatregelen op 21 okt. 1930 in Als-

dorp (D) op de mijn Anna 2 een mijngasontploffing voordeed.

Op deze 21ste oktober 1930, slechts een half uur na ochtend-dienstwissel van 6 uur, deed zich een mijngasontploffing voor waarvan men trots alle voorzorgen door middel van afzuigen, luchtverversing, "schlagwetter zeker" apparatuur en verlichting, naar de oorzaak slechts te gissen valt.

De ondergrondse ontploffing had een dermate kracht, dat de 36 meter hoge schacht-toren als een hoop schroot tegen de vlakte ging en van de omliggende mijngebouwen slechts puin als restant bleef. Geen steen bleef in de omgeving van schacht Eduard op elkander, terwijl grote vuurzuilen en rookwolken de plaats aangaf van de voormalige schacht als verbinding met de ondergrondse werken. De bovengrondse ravage gaf een overduidelijk beeld van wat zich ondergronds had, of nog afspeelde. Geen wonder dat gehele mijngangen tot lengten van 200 meter geheel waren ingestort, zeer zeker op de 360 meter verdieping. Hier was de vernieling het grootst omdat deze verdieping als afzuiggalerij werd gebruikt zodat de aanwezigheid van mijngas hier in hoogste percentage te verwachten viel.

De meeste schade werd echter op de 245 meter verdieping aangetroffen omrede de ingestorte mijngangen op de 360 meter verdieping de luchtstroom c.q. gasafzuiging onmogelijk maakte.

Verwonderlijk bleek echter dat de afbouwgebieden, de z.g. pijlers praktisch geen schade hadden opgelopen, terwijl men toch verwachtte dat de gasuitbraak hier zijn oorsprong moest hebben gehad.

Te gissen valt slechts dat ongeacht afzuiging, metingen en controles de oorsprong der ontploffing en verdere verbranding in de afzuiggangen gezocht moest worden. Al met al, de kracht van de ontploffing (dus gas hoeveelheid) was zo groot dat zelfs de nabuur mijn Anna 1 door meer of mindere schade, dus instortingen, getroffen werd, als leek het een aardbeving gelijk.

Door de in eerste instantie grote waarneembare bovengrondse schade verwachtte men wel een enorme ravage ondergronds en eventuele verdere ontploffingen of branden konden dien tengevolge dan ook nog verwacht worden. Althans die mogelijkheid bleef bestaan.

Omdat de luchtverversing van de mijn Anna 1 en Anna 3 gedeeltelijk met elkaar verbonden waren met de schachten van Anna 2, beval de bedrijfs-directeur Rauhut een directe ontruiming van het personeel bovengronds evenals de 750 mijnwerkers van beide andere Anna mijnen.

Over het lot van de 650 ondergronders der ongeluksmijn Anna 2 tastte men volledig in het onbekende. Met verzocht, als eerste mogelijkheid, een vluchtweg aan te leggen vanuit de mijnen 1 en 3, hetgeen reeds na een uur werk mogelijk was en de eerste 57 mijnwerkers gered konden worden via de mijn Anna 3. Zelfbevrijding was mogelijk voor 182 mijnwerkers vanaf de 260 meter verdieping naar de mijn Adolph. Omdat de gehele dubbele schachtbok en verdere voorzieningen van de schacht Eduard der mijn Anna 2 volledig was vernield konden slechts reddingspogingen ondernomen worden via de mijn Adolph en Anna 1. De eerste oriëntatie-ploeg ging reeds om 8 uur 15 op onderzoek uit. Een uur later waren \pm 70 personeelsleden van de bedrijfs-reddingsbrigade aanwezig evenals de nodige medische verzorging, terwijl uit het Ruhrbekken reddings-geoeffende mijnwerkers met hun apparatuur de nodige hulp boden. Door het manmoedig optreden der brigade konden naast de overlevenden tevens nog 124 gewonden de weg naar bovengronds c.q. ziekenhuis vinden.

Met de berging der doden werd 24 oktober begonnen. Deze werkzaamheden waren naast de treurigste tevens de moeilijkste omrede de grote vernielingen en instortingen die vooreerst hersteld of geruimd moesten worden alvorens men de talloze werkpunten kon bereiken om de dode makkers te bergen. Tegen het middernachtelijke uur had men 266 lijken naar bovengronds gebracht. Eerst op 19 dec. 1930 konden de laatste lijken geborgen worden, terwijl op 1 jan. 1931 het aantal doden was gestegen tot 271 terwijl nog 7 gewonden werden verpleegd in het ziekenhuis.

De begrafenis met de nodige plechtigheden werden in Alsdorp op 25 oktober gehouden. Op die dag begroef men 144 doden in vier rijen op de nieuw aangelegde begraafplaats, terwijl de resterende verongelukten op familieverzoek elders in de nabuurgemeenten of woonplaats ter aarde besteld werden. Op elk graf werd een eenvoudige grafsteen aangebracht en sinds november 1932 sieren vier grote kruisen aaneengesloten door 3 tussenstaande gedenksteden, voorzien van een mijnwerkers symbool, aan het einde der 4 grafrijen het kerkhof.

Hoe indrukwekkend en vol medeleven deze dode kompels begraven werden getuige de grote en massale toeloop naar deze plechtigheden. Men schatte dat wel 100.000 niet Alsdorfers aanwezig waren

Een overhaast ingesteld hulpfonds wist van dit medeleven gebruik te maken door een groots opgezette inzameling ten behoeve van de nabestaanden te organiseren.

Uit binnen en buitenland werden gelden gespendeerd zodat op 15 mei 1931 bijna 1,7 miljoen Reichsmark te goede kwam aan 146 weduwen, 9 wezen, 203 halfwezen evenals 111 ander betrokkene b.v. ouders.

De Eduard schacht werd herbouwd, uitsluitend ten behoeve van materiaal vervoer doch kreeg na herbouw de naam van Wilhelm schacht om niet aan de onheil-schacht herinnerd te blijven.

Nog vele jaren bleef bij vrouwen en moeders de angst voortleven als hun echtgenoten of zonen onderweg waren als mijnwerker voor hun dagelijks brood. Zij vonden geen rust als ze niet op de gebruikelijke of de te verwachte tijd thuis waren.

Veel van de nu 65plussers kunnen zich deze mijnramp nog levendig herinneren evenals de smartlap die toen veelal gebruikelijk bij mijnwerkers-bijeenkomsten of in lokaliteiten gezongen werd met als titel:

Grubenschicksal.

Hört, was dröhet in dem Schachte,
Welch ein Unglück ist gescheh'n,
236 Knappen gaben dort
ihr Leben hin.

Gestern Morgen um halb Viere
Steiger Loitz die Runde macht,
Um seine Brüder Glück-Auf zu wünschen,
als das Unglück dan geschah.

Rettet euch Brüder, wir sind verloren,
rettet euch Brüder in der Not
Schlagende Wetter sind ausgebrochen,
mein Weib, mein Kind, lebt wohl, lebt wohl.

Vor dem Tore steht ein Knäblein
hebt weinend die Hände zum Himmel empor,
gestern begrub man meine Mutter,
heute ist mein Vater tot.

Wer hat dieses Lied erdichtet
Wer hat dieses Lied erdacht?
Es waren ja zwei Bergmannsknappen,
die das Unglück mitgemacht.

Dit lied als smartlap geschreven en gezongen daar waar men het horen wilde werd bij ieder andere gebeurtenis die met het mijnwerk vandoen had gewijzigd en aangepast, zodat men niet kan zeggen; het is speciaal voor het ongeluk Alsdorp bedoeld".

Culturele uitwisseling tussen de beide Limburgen.

Het Provinciaal Verbond voor Toerisme in Belgisch Limburg nodigde een aantal cultuurminnende verenigingen in Nederlands Limburg uit, deel te nemen aan een cultuurtoeristische dagtocht in Belgisch Limburg op 6 juni 1986.

Ook het Oudheidkundig Cultuurhistorisch Genootschap Landgraaf kreeg een uitnodiging.

Het bestuur was zo vriendelijk, bij verhindering van onze secretaris, mij af te vaardigen.

De reden zal wel geweest zijn, dat ik in ons Jaarboek 1986 een artikel had geschreven onder de titel "Van Palemig tot Alden Biesen".

Een rondleiding op het kasteel Alden Biesen, waar het Cultureel Centrum van de Vlaamse Gemeenschap is gevestigd, vormde een belangrijk onderdeel van deze excursie.

Tegen acht uur arriveerde ik op het station Maastricht en trof aldaar een groepje tochtgenoten uit verschillende plaatsen in Nederlands Limburg.

De gastheer had gezorgd voor een bus en de 21 gasten werden naar Alden Biesen (Gemeente Rijkhoven bij Bilzen) vervoerd.

Daar wachtte ons koffie met vlaai. Het was een gezellig samenzijn.

Het dagprogramma werd uit de doeken gedaan.

We werden rondgeleid door alle afdelingen van het kasteel Alden Biesen, dat eeuwenlang de landcommanderij was van de Duitse of Teutoonse Ridderorde.

Het is grotendeels in de oude luister hersteld en ten dele nog in restauratie.

Onze gids was Mevrouw Alice van Heusden, die zich vakkundig en prettig kweet van haar taak.

Op deze rondleiding ga ik niet verder in, aangezien ik in het Jaarboek reeds het een en ander schreef over Alden Biesen en de Duitse Orde.

Ook verwacht ik, dat ons genootschap de voormalige balije Alden Biesen binnenkort zal bezoeken. Meer dan de moeite waard !!

Na een voortreffelijke lunch genoten wij van een tocht door Haspengouw, het zuidelijk deel van Belgisch Limburg.

Onderweg werd uitleg gegeven over het landschap en over de stadjes en kasteeldorpen die wij passeerden.

Hier en daar werd even halt gehouden om alles goed te kunnen bekijken en foto 's te nemen.

Het eindpunt was Tongeren, waar wij het Gallo-Romeins museum bezochten.

Veel aandacht werd besteed aan het Romeinse gedeelte, want Tongeren is een Romeinse stad in het voormalige Noord-Gallie, dat Gallia Belgica werd genoemd.

"Van alle Galliërs waren de Belgen de dappersten", zo schreef Julius Caesar, die deze streken rond 50 vóór Christus voor het Romeinse Rijk veroverde.

Onze gids liet ons zien, dat Tongeren inderdaad in het jaar 15 vóór Christus is gesticht en dus terecht in 1985 zijn 2000 jarig bestaan vierde.

Maar één jaar is daarvoor te kort : Het feest gaat nog stevig door.

Verder bezochten wij de vermaarde basiliek, de Romeinse muur (waarvan nog \pm 1500 m. bestaat), de overblijfselen van de Romeinse waterleiding (aquaduct) en op de terugweg een Romeinse grafheuvel (tumulus).

Natuurlijk werd het kopje koffie niet vergeten en vervolgens werd koers gezet naar Maastricht, waar wij zeer voldaan om 18.30 uur aankwamen om de trein te nemen naar huis.

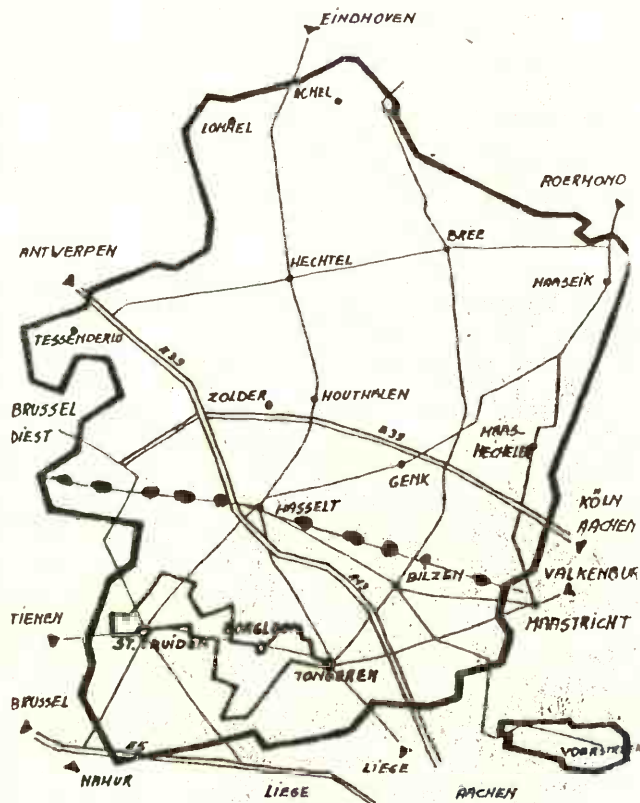
Hoewel de weergoden ons niet bijzonder gunstig waren geweest, zaggen wij terug op een heerlijke dag.

In de middagpauze had onze gids mij geïntroduceerd bij de directeur van het Cultureel Centrum, Mevrouw Vanaudenhoven, om haar namens ons genootschap een exemplaar van het Jaarboek 1986 aan te bieden.

Zij stelde dit bijzonder op prijs.

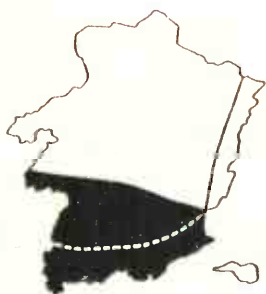
En zo kreeg het bezoek inderdaad nog iets van een culturele uitwisseling.

H A S P E N G O U W

Het gebied ten zuiden van de stippellijn is Haspengouw.

Haspengouw is het zuidelijk deel van de Belgische provincie Limburg, d.w.z. het gebied ten zuiden van de lijn Diest - Hasselt - Lanaken. Deze streek wordt gekenmerkt door twee landschapstypen:

Het zwarte gebied boven de
stippellijn is Vochtig-
Haspengouw
Onder de stippellij:
Droog-Haspengouw

1. Het gebied ten zuiden van de lijn St. Truiden - Borgloon - Tongeren - Maastricht, waar poreuze krijtlagen (met ondergrondse watercirculatie) zich bevinden onder een laag van leem (löss), die soms 10 meter dik is.

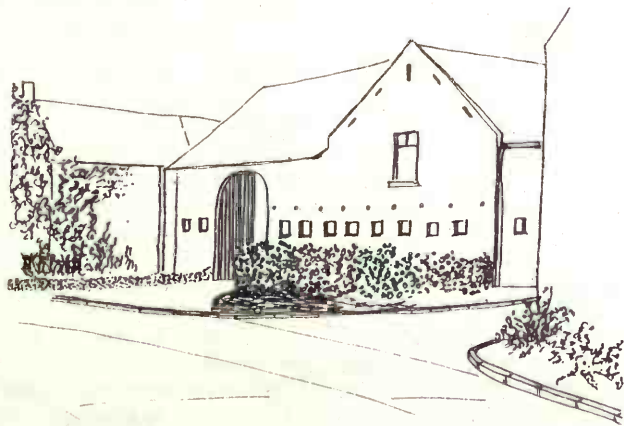
Dit gedeelte wordt Droog - Haspengouw genoemd.

Het vertoont een zacht golvend reliëf.

Het is een vruchtbaar landbouwgebied met grote bedrijven, waar vooral tarwe en suikerbieten worden verbouwd naast gerst en allerlei voedergewassen.

Ook de paardenfokkerij bloeit hier.

In Horpmaal en Mettekoven zijn nog prachtige vierkanschoeven te bewonderen.

Mettekoven : Haspengouwse hoeve

2. Het gebied ten noorden van de lijn St. Truiden - Borgloon - Tongeren - Maastricht en ten zuiden van de lijn Diest - Hasselt - Lanaken.

Hier bestaat de ondergrond uit een ondoorlatende, vaste kleillaag waarop zich een laag van zandig leem bevindt.

Dit gedeelte wordt Vochtig - Haspengouw genoemd.

Het wordt doorsneden door beken en riviertjes.

De landbouw is er meer gevarieerd en de bedrijven zijn kleiner.

Er is vrij veel weiland en nogal wat verspreid liggend bos van hoofdzakelijk Canadese populieren.

Typerend voor deze streek zijn de vele boomgaarden waarin, net als in onze streek, de hoogstam meer en meer wordt vervangen door laagstam met aanzienlijk lagere plukkosten.

De naam Haspengouw.

Volgens onze sympathieke gids zou de oorsprong van de naam liggen in het verouderde woord "haspe", dat weiland zou betekenen.

Dit zou naar mijn mening wel aannemelijk kunnen zijn voor Vochtig - Haspengouw maar niet voor Droog - Haspengouw.

Persoonlijk had ik hierover een heel andere mening, althans veronderstelling.

In een onderonsje vroeg ik haar, waarop zij haar mening baseerde.

Dat had bij een vorige rondleiding iemand haar verteld, maar zonder enig argument daarvoor aan te voeren.

Ik bood haar aan mijn theorie hierover op papier te zetten.

Zij nam dat aanbod gretig aan.

Ik heb intussen aan mijn belofte voldaan.

Mijn mening komt hierop neer : Ongetwijfeld is dit hele gebied vanouds rijk geweest aan populieren.

Dit zullen voornamelijk zijn geweest de Zwarte populier (*Populus nigra*) en wellicht nog meer de Trilpopulier (*Populus tremula*).

De Trilpopulier wordt ook Ratelpopulier genoemd.

Bij het minste zuchtje wind trillen en ratelen de vrij ronde bladeren die bevestigd zijn aan een lange, platte steel.

Een weer andere naam voor dezelfde boomsoort is ESP of (vercuderd) ASP.

Het woord Asp werd vroeger zelfs gebruikt voor populier in het algemeen, zoals nu nog vaak in de volksmond het woord Den wordt gebruikt voor alles wat naaldhout is.

Tussen + 1700 en 1900 zijn uit de Verenigde Staten van Noord-Amerika enkele populierensoorten in Europa ingevoerd.

Uit spontane en kunstmatige kruisingen van deze Amerikaanse soorten en de Europese Zwarte populier stamt het leeuwendeel van de populieren die in vele gebieden van Europa (ook in onze streken) in de vorige eeuw en vooral in deze eeuw op grote schaal zijn aangeplant.

Deze snelgroeiende houtproducenten hebben de Zwarte populier vrijwel geheel en de Trilpopulier (Esp) grotendeels verdrongen.

Maar "in het wild" komt de Esp nog veel voor.

Bovenbedoelde kruisingen (bastaarden of hybriden) worden meestal Canadese populieren of Canadassen genoemd, hoewel zij met Canada niets te maken hebben.

Zij worden vermeerderd door stekken.

Het is algemeen bekend, dat in vele streken, in België en in Nederland, vóór een woord dat met een klinker begint een h wordt uitgesproken.

Een Drent noemt zijn hoofdstad niet Assen maar Hass'n. En zo is het aannemelijk, dat de Asp veelal Hasp werd genoemd.

En verwisseling van de letters e en a, zoals in Asp en Esp, komt veel voor.

Populieren worden b.v. peppels en pappels genoemd.

We spreken van bersten en barsten.

Een kabel of dik touw is een streng of een strang; als wij een boom vellen doen wij hem vallen en als wij uitgeteld zijn noemen wij een getal.

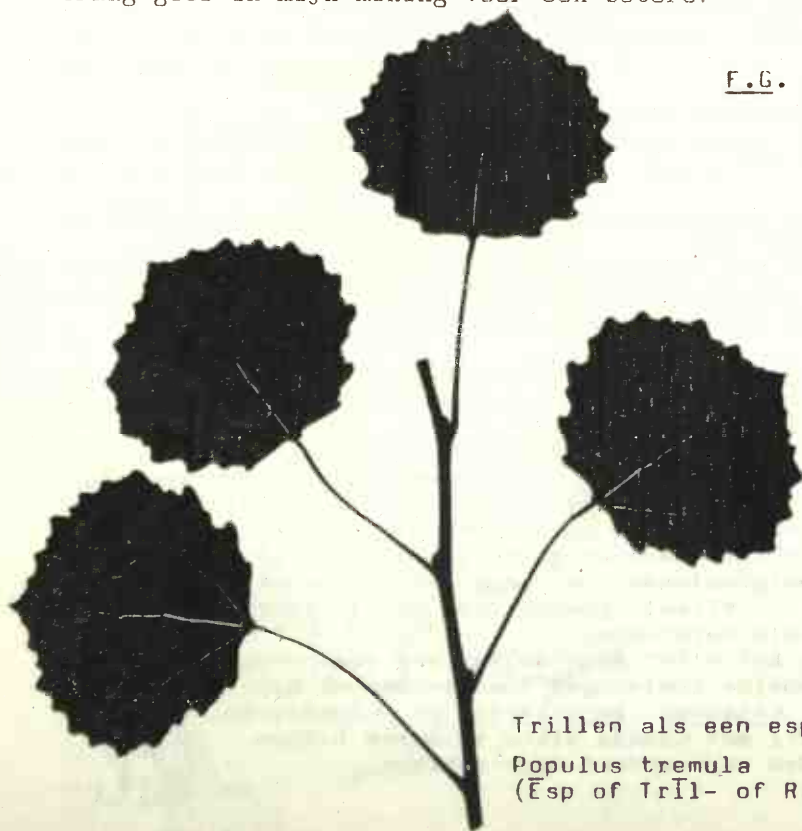
Ik acht het dan ook waarschijnlijk, dat Haspengouw betekent : Landstreek van Aspen of Espen ; populieren -, peppel- of pappelgebied.

En.....Se non è vero è ben(e) trovato.

Als het niet waar is, is het toch goed gevonden..... vind ik.

Graag geef ik mijn mening voor een betere.

F.G. van Dijck

Trillen als een espenblad

Populus tremula

(Esp of Tril- of Ratelpopulier)

"BURG RODE HERZOGENRATH"

INTERNATIONAAL CULTUREEL CENTRUM IN HET HART VAN HET
OUDE HERTOGDOM LIMBURG.

Zolang politieke en sociaal-economische ontwikkelingen gebaseerd blijven op nationaal egoïsme, als thans het geval is, zal alle gepraat over "land zonder grenzen" en wat dies meer zij, nauwelijks kunnen leiden tot een werkelijk verenigd Europa.

In dit artikel treft U een voorbeeld aan van contacten in het Nederland-Duits-Belgisch grensgebied die, als men de aanpak op hoger overheidsniveau had proberen door te zetten, al lang een stille dood zouden zijn gestorven. Wij hebben noodgedwongen leren inzien dat wij, om het gestelde doel te kunnen bereiken, een andere weg moesten bewandelen, namelijk de weg terug naar de basis, naar de bevolking zelf, die de grenzen weliswaar als hinderlijk ondervindt, maar die deze vaak willekeurig getrokken lijn op de landkaart nooit als een onoverbrugbare scheidingslijn heeft willen aanvaarden.

Het was een kwestie van realiteitszin om niet meteen alle mogelijke spectaculaire doeleinden te gaan nastreven, daar alle activiteiten in dit kader, het is nu eenmaal zo, veel geld kosten.

Een staatssubsidie zou alle bestaande en nog op te richten samenwerkingsverbanden van het uiterste noorden van Friesland tot het zuidelijkste puntje van België zeer van pas komen, al was het alleen maar omdat naar onze mening elke cent, goed besteed aan de werkelijke grenscontacten, uiteindelijk misschien meer effect zal sorteren op weg naar Europese eenheid, dan de miljoenen guldens die in Brussel worden uitgegeven.

DIESSEITS/JENSEITS.

Het begon allemaal ongeveer een jaar of vijftien geleden. Er dreigde toen een einde te komen aan de mogelijkheid van goederenoverslag op het station te Herzogenrath. Dat was niet alleen een slechte zaak voor Herzogenrath maar ook voor ± 40 bedrijven in de oostelijke mijnstreek, die de in Duitsland bestelde goederen uit het oogpunt van kosten in Herzogenrath gingen afhalen. Met een gezamenlijke actie hebben Directeur Th.Kutsch van de Naaldenfabriek Schmetz en ondergetekende geprobeerd de sluiting tegen te houden, hetgeen helaas is mislukt. Uit deze actie en onze gemeenschappelijke belangstelling voor grens-

overschrijdende cultuuruitwisseling werd al spoedig iets geboren dat "Diesseits/Jenseits" werd genoemd. Het doel was simpel: de vriendschappelijke betrekkingen tussen de bewoners van wat eens het oude Hertogdom Limburg was, te versterken. Er werden talrijke concerten, sportevenementen, tentoonstellingen etc. georganiseerd, dit alles voor eigen rekening en risico. Wij namen het initiatief en hoopten alleen maar, dat de bewoners van beide zijden van de grens daarop zouden inhaken. Ons werk was gelukkig niet vergeefs, gezien de enorme reacties en de spontane medewerking en steun die wij over alle grenzen heen ontvingen. Contacten van velerlei aard werden over en weer gelegd, zelfs tot ver buiten de grenzen van onze regio. Daar de activiteiten gaandeweg toenamen en derhalve de hieraan verbonden kosten stegen, werd dit werk voor twee personen teveel en het risico te groot. Er moest dus worden uitgezien naar een andere organisatievorm met groter financieel draagvlak. De goden waren ons gunstig gezind. De stad Herzogenrath ging een nieuw gemeentehuis bouwen, hetgeen in 1978 gereed kwam. Hierdoor kwam de oude historische burcht, tot dan als gemeentehuis in gebruik, vrij. Na een grondige restauratie en verbouwing werd de burcht in 1982 aan het inmiddels gevormd stichtingsbestuur "BURG RODE HERZOGENRATH e.V." overgedragen.

BURG RODE HERZOGENRATH e.V.

De overdracht van de burcht vond plaats op 23 mei 1982. De opdracht was: "de burcht met leven te vullen voor alle burgers over de landsgrenzen heen en haar te maken tot een ontmoetingspunt in het voormalige Hertogdom Limburg". Hiermede willen wij de weg aangeven om te komen tot een werkelijk verenigd Europa, waarin alle bewoners in vrede en vriendschap en met respect voor elkaars cultuur zullen samenleven. Sinds de start in 1977 groeide onze vereniging voorspoedig en telt thans 577 leden. Eenieder kan lid worden met een minimum bijdrage van f.11,-- per jaar. Zowel in België alsook in Duitsland is de "Diesseits/Jenseits"-gedachte bijzonder aangeslagen. De Nederlandse burgers reageerden aarzelend hetgeen zeer te betreuren is, immers een dergelijke actie moet toch instemming en interesse van elk weldenkend mens hebben.

Elk jaar wordt er een jaarprogramma samengesteld met een zeer gevarieerd cultureel aanbod in de vorm van concerten, tentoonstellingen, lezingen, discussie-avonden over de meest uiteenlopende onderwerpen enz.

Ons streven is, daarbij een zo hoog mogelijk niveau te handhaven. Alle evenementen vinden meestal op vrijdagavond of in de week-ends plaats. Het program-maboekje is vanaf 1 september a.s. weer te koop op de burcht zelf, bij de diverse banken te Herzogenrath, bij boekhandel Buck te Kerkrade en op het adres Groenstraat 18 te Ubach over Worms (tel.045-318100).

Eenmaal per jaar organiseren wij een zogenaamd "groot concert" in de aula van het nieuwe scholencentrum te Herzogenrath. Het sluitstuk van het jaarprogramma is tenslotte het grote burchtfeest in Juni.

Dit feest was ook dit jaar weer een overweldigend succes mede dank zij het prachtige weer en de ca.30.000 bezoekers uit alle windstreken.

Een activiteit die niet onvermeld mag blijven is de vorming van onze "werkgroep geschiedenis", waarvan ook een aantal landgenoten lid zijn. Deze groep verzet onder deskundige leiding bergen werk bij het onderzoek van de historie van onze regio. Er bestaan reeds contacten met o.a. de heemkunde-verenigingen van Eygels-hoven, Kerkrade en Landgraaf. Ook werden reeds enkele interessante publicaties door de ze werkgroep uitgegeven.

Tenslotte stellen wij de burcht beschikbaar voor vergaderingen en conferenties, na voorafgaand overleg omtrent onderwerp en datum.

Zoals wij in de door ons uitgegeven folder besluiten: maakt een uitgebreide cultuuruitwisseling over de landsgrenzen heen

BURCHT RODE

tot een ontmoetingspunt in het voormalige Hertogdom Limburg. De vroegere historische onrust maakte plaats voor vreedzame en aantrekkelijke culturele activiteiten. Zo bewaart

BURCHT RODE

naar waarheid haar karakter van historisch gebouw met een geschiedenis van vele vele eeuwen. Wij hopen van harte, dat ook in ons land, in onze regio, begrip en belangstelling voor ons werk zullen groeien en dat wij in de toekomst nog meer landgenoten op onze burcht mogen begroeten.

U bent in ieder geval van harte welkom.

A.J.de Haan.

P.S. Voor uitgebreide inlichtingen kunt U zich wenden tot A.de Haan, Groenstraat 18, 6321 JR Ubach over Worms. (tel. 045-318100).

Wie twee aren doet
ontspruiten

Waar tevoren niets
stond,

Die maakt zich meer
verdiensstelijk voor de
mens en land

Dan het hele zootje
politici te samen.